

Alkotmánybíróság

részére

Fővárosi Törvényszék

Tisztelt Alkotmánybíróság

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 3 8 5 4 - 0 / 2021	
Érkezett: 2021 OKT 12.	
Bírói tanács:	Kezelőiroda:
Melléklet: 1 db	<i>du</i>

A FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK KATONAI TANÁCSA 3.
2021 -09- 24
Nyt. szám: 41.Kb.107/2017
Mell. lapszáma:.....

Alulírott dr. Skoda Gabriella ügyvéd

mellékelt meghatalmazással igazolt jogi képviselőjeként eljárva az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 41.Kb.107/2017/147. számú 2019. október 22. napján kelt ítéletének – továbbá arra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.14/2020/46. számú, 2020. október 30. napján kelt ítéletének valamint a Kúria, mint harmadfokú bíróság Bhar.III.254/2021/13. számú, 2021. június 22. napján kelt végzésének - alaptörvény-ellenességét állapítsa meg, és Abtv. 43. §-ának megfelelően a hivatkozott egyedi bírósági döntéseket semmisítse meg.

Indokolás

I. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

I.1. A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A Központi Nyomozó Főügyészség Kaposvári Regionális Osztálya 5.Nyom.101/2015. számon vádiratot nyújtott be 2016. augusztus 15. napján a Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsához és társai ellen folytatólagosan, bünszövetségben, üzletszerűen elkövetett hivatali visszaélésre irányuló hivatali vesztegetés büntette és más bűncselekmények elkövetése miatt. A vádiratban a Főügyészség vádlottat 2 rb. a Btk. 306. §-ának c) pontjába ütköző bűnszegdként megvalósított közfeladati helyzettel visszaélés büntetével vádolta az alábbi tényállás alapján (II/A vádpont).

I.r. vádlott 2012 év végén - 2013 év elején felajánlotta a Kórházban ápolóként dolgozó VIII. rendű, illetve az orvosként tevékenykedő IX.r. vádlottaknak, hogy abban az esetben, ha a közlekedési balesetek sértettjeinek személyes adatait továbbítják neki és a sértett jogi képviseletének ellátására I.r. vádlottat megbizsa, akkor ezen személyek után a megállapodásuk alapján - kezdetben 30.000 – 50.000 Ft-nyi, később 100.000 forintnyi - anyagi ellenszolgáltatást nyújt betegenként. Munkájánál fogva VIII.r. és IX.r. vádlott is jogosult volt a kórház számítógépes betegnyilvántartásába történő belépésre és ily módon a saját, illetve esetenként egymás jelszavának felhasználásával hozzáfértek a betegek személyes adataihoz - így nevükhöz, lakcízükhöz és amennyiben az rögzítésre került telefonszámukhoz - illetve egészségügyi állapotukra vonatkozó különleges személyes adataihoz, illetve ilyen adatok munkavégzésük során is tudomásukra jutottak. Miután VIII.r. és IX. r.

vádlottak I.r. vádlott ajánlatát elfogadták,.... mobiltelefonjaikról eszközök hívások és sms üzenetek formájában - többnyire [REDACTED] V.r. vádlott közreműködésével - ... közlekedési balesetek sértetteinek személyes és különleges személyes adatait átadták az elsőrendű vádlottnak.

Azon sértettek közül, akik személyes adatait [REDACTED] VIII.r. és [REDACTED] IX.r. vádlottak továbbították [REDACTED] I.r. vádlottnak ... jogi képviseltük ellátásával az I.r. vádlottat bízták meg, melyre tekintettel [REDACTED] VIII.r. és [REDACTED] IX.r. vádlottaknak közösen összesen legalább 1.500.000 forintot adott át 2013. január 1. napja és 2015. február 18. napja között a [REDACTED] Kórházban, illetve a VIII. és a IX.r. vádlottat lakóhelyén.

A fenti összegből [REDACTED] XI.r. rendű vádlott - tudva arról, hogy [REDACTED] I.r. vádlott közlekedési balesetek a sértetteinek személyes adatait anyagi ellenszolgáltatásért egészségügyi dolgozóktól szerzi meg – 2014. augusztus 5. napján a [REDACTED] Kórházban az I.r. vádlott megbízásából a sértetti adatokért 220.000 Ft-ot adott át [REDACTED] IX.r. vádlottnak azzal, hogy ebből [REDACTED] IX.r. vádlott 120.000 Ft-ot [REDACTED] VIII.r. vádlottnak fog továbbadni.”

Ezen cselekmények miatt az ügyészség [REDACTED] XI.r. vádlottat 2 rendbeli a Btk. 306. § c) pontjában ütköző bűnsegédként megvalósított közfeladati a helyzettel visszaélés büntetével vádolta, míg [REDACTED] VIII.r. és [REDACTED] IX.r. vádlottakat ugyancsak a Btk. 306. § c) pontjában ütköző közfeladati a helyzettel visszaélés büntetével és a Btk. 219. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő különleges személyes adattal visszaélés vétségével.

Rögzíteni kell, hogy ezen tényállás alapján az ügyészség [REDACTED] I.r. vádlottat ugyancsak a Btk. 306. § c) pontjában ütköző közfeladati a helyzettel visszaélés büntetével vádolta, mint felbujtót.

Az elsőfokú bírósági eljárást – kizárás illetve elfogultsági bejelentések után – a **Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa** folytatta le **41.Kb.107/2017. ügyszámon**.

Az elsőfokú bíróság [REDACTED] VIII.r. vádlott és [REDACTED] IX.r. vádlott vonatkozásában (a rájuk vonatkozó ügy elküldése nélkül) önálló ítéletet hozott arra figyelemmel, hogy a vádlottak a vádiratban foglaltak szerint bűnösségüket elismerték, és a tárgyaláshoz való jogukról lemondtak 41.Kb.107/2017/100. szám alatt 2019. január 29. napján, mely azon a napon jogerőre is emelkedett. Ekként a bíróság bűnösnek mondta ki [REDACTED] VIII.r. vádlottat a Btk. 306. § c) pontjába ütköző és aszerint minősülő folytatólagosan elkövetett közfeladati helyzettel visszaélés büntetében és 14 rb a Btk. 219. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő különleges személyes adattal visszaélés vétségében, mint önálló tettést, valamint [REDACTED] IX.r. vádlottat a Btk. 306. § c) pontjába ütköző és aszerint minősülő folytatólagosan elkövetett közfeladati helyzettel visszaélés büntetében és 6 rb a Btk. 219. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő különleges személyes adattal visszaélés vétségében, mint önálló tettést.

Az eljáró ügyészség az elsőfokú eljárásban ezt követően az eljárás végén a vádbeszédében 2019. szeptember 24. napján a vádiratban foglaltakat a történeti tényállás tekintetében változtatás nélkül fenntartotta, egyebekben a vádat oly módon változtatta meg, hogy a közfeladati helyzettel visszaélés büntetést [REDACTED] XI. rendű vádlottra vonatkozóan a 2 rendbeli a Btk. 290. §-ának (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő bünszövetségben, üzletszerűen elkövetett, bűnsegédként megvalósított vesztegetés büntetére módosította, és ugyanilyen módon módosította e tényállási pont tekintetében [REDACTED] I.r. vádlotthoz kapcsolódó minősítést a Btk. 290. §-ának (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő bünszövetségben,

üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntetése, melyet álláspontja szerint I.r. vádlott önálló tettesként követett el.

Megállapítható tehát, hogy [REDACTED] XI.r. vádlott vonatkozásában a vádbeli történeti tényállás nem változott, a módosítás látszólag csak a cselekmény jogi minősítését érintette.

A minősítés módosításának az oka az 5/2018. számú büntető jogegységi határozatban foglaltakra figyelemmel az volt, hogy [REDACTED] VIII.r. vádlott és [REDACTED] IX.r. vádlottak a hatályos Btk. rendelkezései és az Eü.tv. mint háttérjogszabály értelmében nem lehettek elkövetői a közfeladati helyzettel visszaélés büntettének.

Az elsőfokú bíróság mely 2019. október 22. napján kelt elsőfokú ítéletében [REDACTED] XI.r. vádlott vonatkozásában a vádirati történeti tényállást kiegészítette azzal, hogy [REDACTED] tudomása arra is kiterjedt, hogy I.r. [REDACTED] vádlott a sértettek személyes adatait „a kötelezettségeiket megszegő, jogellenes módon eljáró” egészségügyi dolgozóktól szerzi meg. A bűncselekmény minősítése megegyezett a módosított vádban megjelölt 2 rb. a Btk. 290. §-ának (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő bünszövetségben, üzletszerűen elkövetett, bűnsegédként megvalósított vesztegetés büntetével.

A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.14/2020/46. szám alatt 2020. október 30. napján hozott ítéletet, melyben [REDACTED] XI. rendű vádlottat 1 rb. bünszövetségben és üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntette (Btk. 290. § (1) és (3) bekezdés a) pontja) miatt emelt vád alól felmentette.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást akként helyesbítette, hogy „A fenti összefoglaló [REDACTED] XI.r. rendű vádlott - tudva arról, hogy [REDACTED] I.r. vádlott közlekedési balesetek a sértettjeinek személyes adatait anyagi ellenszolgáltatásért a kötelezettségét megszegő, jogellenes módon eljáró VIII.r. vádlottól, mint egészségügyi dolgozótól szerzi meg – 2014. augusztus 5. napján a [REDACTED] órházban az I.r. vádlott megbízásából a sértetti adatokért 220.000 Ft-ot adott át [REDACTED] IX.r. vádlottnak azzal, hogy továbbítsa azt a VIII.r. vádlott részére. Kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a XI.r. vádlott tudott arról, hogy a IX.r. vádlott anyagi ellenszolgáltatás fejében jogellenes adattovábbítást végez az I.r. vádlott részére és hogy az általa átadott borítékban lévő pénz egy része a IX.r. vádlottat illeti.”¹

A vádiratból – és a tényállás változatlansága mellett a módosított vádból is – és a fenti elemzésből megállapíthatóan [REDACTED] XI.r. vádlott bűnsegédi magatartása [REDACTED] VIII.r. vádlott és [REDACTED] IX.r. vádlott magatartásához kapcsolódott, hiszen a közfeladati helyzettel visszaélés büntettének ők – a jogerős ítéletben is megállapított – önálló tettesei, míg I.r. [REDACTED] vádlott annak felbujtója volt.

Azt, hogy ez a kérdés korántsem volt egyértelműen megválaszolható az eljárásban, mutatja az is, hogy [REDACTED] XI.r. vádlott azon nyilatkozatára, hogy „a vádiratot ismerem, elolvastam, ismerem annak tartalmát, azonban nem tudom értelmezni az ellenem felhozott vádakat, tehát nem értem a vádat” a tanács elnöke a vádiratban foglaltakat elmagyarázta a XI. r. vádlottnak, külön kiemelve, „hogy a vádirat logikusan és érthetően fogalmaz, a jogi minősítés rendbelisége pedig nem a betegek

¹ Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.14/2020/46. szám [90]

(sértettek) számához, hanem a bűnös kapcsolatok számához – a VIII. és IX. r. vádlottak tettesi magatartásához - kapcsolódik ezért 2 rb.”

A bűnsegédlet járulékos magatartás, feltételez egy tettesi elkövetési magatartást, tettesi alapbűncselekményt, anélkül önálló részesi cselekmény nem létezik: „*bűnsegéd az, aki szándékosan nyújt segítséget bűncselekmény elkövetéséhez....A bűnsegéd előmozdítja, elősegíti a bűncselekmény törvényi tényállásának megvalósítását, azonban semmiképpen sem valósít meg törvényi tényállási elemet...A bűnsegély elkövetés magatartása tehát segítségnyújtás, ami egyrészt fizikai vagy pszichikai jellegű, másrészt aktív vagy passzív magatartás, továbbá tevékenység vagy mulasztás egyaránt lehet.*”

██████████ XI.r. vádlott bűnsegédi elkövetői minősültségének fentiek szerinti megállapításából a következő probléma adódik:

Az első- és másodfokú ítéletet elemezve azzal a helyzettel szembesülünk, hogy ██████████ XI.r. vádlott részesi cselekménye – annak ellenére, hogy a tényállás e tekintetben módosításra nem került - már nem ██████████ VIII.r. és ██████████ IX.r. vádlott tettesi alapcselekményéhez, hanem ██████████ I.r. vádlott tettesi alapcselekményéhez kapcsolódik, hiszen mindkettejüket azonos törvényi tényállás alapján a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő vesztegetés büntette miatt mondta ki az elsőfokú bíróság bűnösnek, I.r. vádlottat mint tettest, és XI.r. vádlottat mint bűnsegédet, és az elsőfokú ítélet jogi indokolásában az elsőfokú bíróság azt rögzítette, hogy „*XI.r. vádlott I.r. vádlott magatartását részesként segítette, amikor általa is tudottan 2 kórházi dolgozó vesztegetési pénzének eljuttatásában segédkezett.*” A másodfokú ítélet pedig e körben mentette fel IX.r. vádlott vonatkozásában őt a bűncselekmény vádjá alól.

Ebből adódik jelen eljárásban az a különleges helyzet, hogy ugyanazon hármas elkövetői kör esetében – melyben minden résztvevőre lényegi elemeit tekintve ugyanazon történeti tényállás lett megállapítva – VIII.r. és IX.r. vádlottak magatartása közfeladati helyzettel visszaélés büntettének, I.r. vádlott magatartása vesztegetés büntettének, XI.r. vádlott magatartása pedig bűnsegédként elkövetett vesztegetés büntettének minősül, miközben a magatartások egymással szoros összefüggést mutatnak, részben a tettesi-részesi alakzat, részben pedig a személyes adatok átadói és átvevője, valamint az anyagi juttatás átadója és átvevői tekintetében.

Az ügyben **harmadfokon a Kúria járt el**, amely a 2021. június 22. napján kelt **Bhar.III.254/2021/13. számú végzésével** a bejelentett másodfellebbezést elbírálva a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.14/2020/46. számú ítéletével ██████████ XI. rendű vádlott tekintetében helybenhagyta.

A Kúria végzésével szemben további jogorvoslatnak helye nincs.

I.2. A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A fentiekből megállapítható, hogy a jelen ügyben rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket az indítványozó teljes egészében kimerítette, további jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Indítványozó nyilatkozik arról, hogy az ügyben nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt illetve egészen pontosan arról, hogy az ügyben az indítványozó nem kezdeményezte felülvizsgálati eljárás lefolytatását, továbbá arról, hogy az ügyben nem kezdeményezett perújítást, sem pedig jogorvoslat benyújtását a törvényesség érdekében.

I.3. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló bírói döntést az indítványozó jogi képviselője 2021. július 27. napján vette kézhez elektronikus úton az ██████████ számú cégkapu tárhelyén, maga az indítványozó a részére postai úton küldött végzést 2021. augusztus 11. napján kapta kézhez, melyre figyelemmel nyilatkozik az indítványozó arról, hogy az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő (az alkotmányjogi panasz benyújtására alapjául szolgáló bírói döntés közlésétől számított 60 nap) megtartásra került.

I.4. Az indítványozó érintettségének bemutatása

Indítványozó álláspontja szerint az alkotmányjogi panaszban támadott egyedi bírói döntések az alkotmányjogi panaszt benyújtó magánszemély jogait és érdekeit közvetlenül érintik, tekintve, hogy ██████████ a büntetőeljárásban terheltként vett részt.

I.5. Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta, vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.

Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.

A büntetőeljárásban a favor defensionis (védelemnek kedvezés) alapelve érvényesüléseként a Be. számos, a terhelti védekezést biztosító alapvető rendelkezést tartalmaz, melyek egyrészt a terhelt számára jogosultságokat biztosítanak az eljárásban, ámde ezzel összefüggésben egyúttal az eljárást folytató hatóságokra kötelezettségeket is rónak. Ezek azért nagy jelentőségűek, mert az eljárási jogok és kötelezettségek nem elszigetelten érvényesülnek, hanem egymással összefüggésben állnak. **A terhelti védekezés érdemi megvalósulásának tehát az is alapfeltétele, hogy ahhoz nem elegendő pusztán önmagukban a jogokat és kötelezettségeket előírni, hanem olyan környezet is kell teremteni az eljárás során annak minden szakaszában, ami ténylegesen biztosítja azt, hogy a jogok és a kötelezettségek tartalma valódi, és azok ténylegesen érvényesíthetőek.**

A Be. a terhelti jogok között elsőként említi, hogy „a terhelt jogosult arra, hogy megismerje a gyanúsítás és a vád tárgyát, továbbá ezek változását, ” továbbá azt, hogy „a bíróság... megfelelő időt és körülményeket biztosítson számára a védekezésre való felkészülésre.” (Be. 39. § (1) bek. a) és b) pont).

Jelen eljárás tekintetében „a vád változása” kifejezésnek kiemelt jelentősége van, hiszen jelen esetben nemcsak a vádban rögzített bűncselekmény Btk.-beli minősítésének módosításáról volt szó, hanem gyakorlatilag egy teljesen új vád megfogalmazása történt meg.

A terhelt védelemhez való alapvető eljárásjogi jogosultsága megfogalmazást nyert az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében, mely szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.” valamint a (3) bekezdésében, mely szerint „A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez.”

Az Alaptörvény és a Be. hivatkozott rendelkezései összhangban állnak Az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. Cikkében rögzített tisztességes tárgyaláshoz való joghoz, mely szerint „1. Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.

...

3. Minden bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van - legalább - arra, hogy

- a) a legrövidebb időn belül tájékoztassák olyan nyelven, amelyet megért, és a legrészletesebb módon az ellene felhozott vád természetéről és indokairól;
- b) rendelkezzen a védekezésének előkészítéséhez szükséges idővel és eszközökkel;
- c) személyesen, vagy az általa választott védő segítségével védekezhessen, ...”

Jelen sérelmezett eljárásban ezen alapvető jogosultságok érvényesülésével – illetve azok elmaradásával – kapcsolatban az alábbiakat kell kiemelni:

Az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa az első érdemi tárgyalási határnapot az eljárásban 2018. június 6. napján tartotta meg, ezen a tárgyaláson került sor a vádirat ismertetésére². Ezen a tárgyalási határnapon a vádlottak közül csak I.r. [REDACTED] és II.r. [REDACTED] vettek részt, a többi vádlottat a későbbi határnapokra idézte a bíróság. A tárgyalási jegyzőkönyvek áttekintéséből megállapítható, hogy a vádirat az I.r. és a II.r. vádlottak kivételével a későbbi tárgyalási határnapokon a többi vádlott részére nem lett ismertetve.

Kétségtelen, hogy mint azt a Fővárosi Ítéltábla korábban kifejtette, az irányadó bírói gyakorlat szerint a vád szóbeli ismertetésének elmaradása nem tekinthető olyan eljárási hibának, amely lényeges hatással lenne az eljárás lefolytatására³, hiszen jelen esetben az eljárás adatai alapján az is megállapítható, hogy a vádlottak valamennyien a részükre megküldött vádiratot személyesen átvették, így megvolt a lehetőségük arra, hogy felkészüljenek, védőik minden tárgyalási határnapon jelen voltak és a későbbiekben valamennyien úgy nyilatkoztak, hogy a vádat megismerték, azt megértették, kivéve indítványozót, [REDACTED] XI.r. vádlottat.

[REDACTED] XI.r. vádlott azon nyilatkozatára, hogy „a vádiratot ismerem, elolvastam, ismerem annak tartalmát, azonban nem tudom értelmezni az ellenem felhozott vádakat, tehát nem értem a vádat” a tanács elnöke a vádiratban foglaltakat elmagyarázta a XI. r. vádlottnak, külön kiemelve, „hogy a vádirat logikusan és érthetően fogalmaz, a jogi minősítés rendbelisége pedig nem a betegek (sértettek) számára, hanem a bűnös kapcsolatok számára – a VIII. és IX. r. vádlottak tettesi magatartásához - kapcsolódik ezért 2 rb.”⁴

Indítványozó –több más vádlott-társával együtt – élt a Be. 430. § (1) bekezdése szerinti jogával, és védőjének egyidejű kézbesítési megbízottként való megbízásával lemondott a tárgyaláson való jelenlét jogáról, így a tárgyalási határnapokon személyesen nem jelent meg, számára az eljárásban keletkezett iratokat (konkrétan a tárgyalási jegyzőkönyveket illetve a közbenső pervezető végzéseket) a bíróság a védőn keresztül kézbesítette.

A bírósági eljárás bizonyítási szakaszának végén, a 2019. szeptember 24. napján megtartott tárgyaláson került sor vád módosítására, melyet az ügyész konkrétan a vádbeszéd megtartásakor terjesztett elő. A vádmódosítás tényét rögzítő tárgyalási jegyzőkönyvet a bíróság egyáltalán nem küldte meg sem a terhelteknek sem a védőknek, a módosítást tartalmazó ügyészi vádbeszéd írásba foglalt változatát pedig a terheltek és védők is csak az ítélelhozatalt követően kapták kézhez.

A vádmódosítás kapcsán az eljáró bíró a tárgyaláson jelen lévő védők kötelezettségévé tette, hogy a vádmódosításról tájékoztassák ügyfeleiket. Ezzel kapcsolatban megjegyzést érdemel, hogy a

² Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 41.Kb.107/2017/62. jkv. 2.o.5. bek.

³ A Fővárosi Ítéltábla Kbf.1/2020/23. számú határozata

⁴ Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, 41.Kb.107/2017/81. jkv. 4.o. 8. bek.

tárgyaláson jelen lévő, egyúttal ügyfele felé kézbesítési megbízotti feladatokat ellátó védő feladata és egyúttal kötelezettsége ügyfele felé a bíróság által kézbesített iratokat továbbítania az arra megadott határidőben: Be. 430. § (4) bekezdés: „*Ha a vádlott a tárgyaláson való jelenlét jogáról lemond, e nyilatkozatának megtételétől, illetve bírósághoz érkezésétől kezdve a bíróság a vádlottnak szóló ügyiratokat - kivéve a tárgyaláson való jelenlétre kötelező végzést és az idézést - a kézbesítési megbízott részére kézbesíti.*”

Nem feladata a védőnek, és védőként nem is vállalhatja fel, hogy a vádhatóság szóban közölt álláspontját – jobb esetben saját maga által kézzel készített jegyzetek alapján - az érdemi védekezéshez szükséges szakmai alapossggal továbbítsa a védece felé, hiszen azt jelen esetben ő maga is csak szóbeli előadásból ismerheti meg. A hivatkozott sérelmes helyzetben gyakorlatilag a tárgyaláson való jelenlét jogáról lemondó és ily módon távollevő terheltnek – így az indítványozó. [REDACTED] XI.r. vádlottnak sem – nem volt lehetősége arra, hogy a vád módosítását, és annak indokait az elsőfokú ítélet meghozatala előtt megismerhesse.

Az ilyen súlyú vádmódosításnál a védelemhez való jog részét képezi az is, hogy a terheltnek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a módosított vád tekintetében is dönthessen arról, hogy továbbra is élni kíván-e a tárgyalásról való lemondás jogával, vagy ezt követően – különös figyelemmel arra, hogy számára súlyosabban minősülő, magasabb büntetési tétellel fenyegetett bűncselekmény került a módosított vádban rögzítésre – már személyesen kíván-e védekezni a tárgyalás további részében.

Ilyen esetben a védekezéshez való jog részét képezi az is, hogy a terhelt ismételen eldönthesse, hogy kíván-e a vád szerint beismerő vallomást tenni, azzal, hogy [REDACTED] XI.r. vádlott részére a módosított vád ismertetése nem történt meg, őt ezen, a tisztességes eljáráshoz fűződő jogának, illetve az érdemi és hatékony védelemhez fűződő jogainak érvényesítésétől fosztotta meg az elsőfokú bíróság.

Álláspontom szerint a vád módosításának terhelt által történő megismerése abban a helyzetben, amikor a terhelt a tárgyaláson való részvétel jogáról lemondott, csak oly módon történhet meg, ha azt részére – akár védőjén keresztül – a bíróság írásban megküldi, és a védelemhez fűződő jogok csak akkor érvényesülhetnek, ha ezt követően a terhelt és védője a nyilatkozattételre megfelelő határidőt kapnak.

Jelen esetben ez nem történt meg, az ítélet meghozatalára előbb került sor, minthogy az ügyészi vádmódosítás tartalmát [REDACTED] XI.r. vádlott megismerhette, és azzal kapcsolatosan érdemi nyilatkozatát megtehetette volna, tehát úgy került elítélésre, hogy vele azt a vádat, amiben el lett ítéltve, nem ismertették.

Ezzel kapcsolatban a másodfokú ítélet indokolása rögzítette, hogy „*a súlyosabban minősülő cselekményekre vonatkozó vádmódosításra tekintettel célszerűbb lett volna a tárgyalást elnapolni, azonban ennek elmaradása olyan relatív eljárási szabálysértés, amely a speciális körülményekre figyelemmel – a vádlottak lemondtak a tárgyaláson való jelenlét jogáról és egyben tudomásul vették, hogy az eljárás a meg nem jelent vádlottakkal szemben befejezhető; az elsőfokú katonai tanács ...korábbi végzésében megállapította az eltérő – súlyosabb – minősülés lehetőségét, a tárgyaláson jelen lévő védők egyike sem kérte a tárgyalás elnapolását, és az érintett vádlottak mindegyike írásban reagált a vádmódosításra – az ügy érdemi elbírálására kihatással nem volt.*”⁵

Álláspontunk szerint a másodfokú bíróság ezen indokolása nem helytálló.

⁵ Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.14/2020/46. sz. [62]

Jelen eljárásban a vádirat II/A. és II/B. vádpontjaiban kezdetektől irányadó, a Btk. 306. § - ba ütköző és aszerint minősülő közfeladati helyzettel visszaélés büntette, és a vádmódosítás folytán helyébe lépő, a Btk. 290. § -ba ütköző vesztegetés és a 291. §. -ba ütköző vesztegetés elfogadása büntettek tényállási elemei nem feleltethetők meg egymásnak, a védekezés szempontjából pedig végképp nem.

Ad 1) Álláspontom szerint ez a kérdés a **célszerűség szempontjából egyáltalán nem vizsgálható**. A Be. már hivatkozott 39. § (1) bekezdés a) pontja nem véletlenül első helyen rögzíti a terhelti jogok között azt a jogosultságot, hogy a terheltnek joga van megismerni a vád módosítását, hanem ezzel is kifejezésre juttatja álláspontom szerint ennek a jogosultságnak a kiemelt jelentőségét. Ez a jog egyúttal a bíróság részére kötelezettséggént jelenik meg (mint a későbbiekben részletesen hivatkozott 14/2002. (III. 20.) AB határozatban is rögzítésre került), ez a jogosultság nem mérlegelés tárgya, nem mérlegelhető, nincs lehetősége a bíróságnak azt a célszerűség szempontjából megközelíteni.

Ad 2) Kétségtelen, hogy a tárgyaláshoz való jogról történő lemondás esetén **az eljárás befejezése a terhelt távollétében is megtörténhet**. Ez azonban csak annyiban igaz, tehát olyan cselekményre - és vádra - igaz, amiről a terheltnek tudomása volt. Arra a vádra, és arra a terhére rótt bűncselekményre, amelyről a terheltnek tudomása nem volt, arra nem befejezhető be, mert arra a terhelt nyilatkozata értelem szerűen nem terjedhetett ki.

Ad 3) A **„reagálás” nem egyezik a „védekezéssel”**. A reagálás a védőbeszéd része, nem része az érdemi védekezésnek, tehát az állapítható meg, hogy az érdemi tárgyalási szakaszban a terhelt nem tudott érdemben védekezni, hiszen csak a perbeszédben „reagált” a vádmódosításra, ami kívül esik mind a bizonyításon, mind az érdemi védekezésen.

Összességében tehát álláspontom szerint a másodfokú bíróság ítéletének indoklása ellentétben áll a védelemhez való jog lényegét meghatározó 14/2002. (III. 20.) AB határozatban rögzített - későbbiekben hivatkozott - alkotmánybírói állásponttal az alábbiak szerint:

- egyrészt más a bűncselekmény alanya, mert a vesztegetés büntette esetén a speciális alanyiség esetén eltérő a bizonyítás - és ebből fakadóan a védekezés - iránya, hiszen a vesztegetésnél a gazdálkodó szerv részére végzett tevékenységgel kapcsolatban, tehát érdemi kapcsolatban tényállásszerű csak a cselekmény, míg a közfeladatot ellátó személy minden, a közfeladatisághoz kötődő cselekménye tényállásszerű.
- másrészt más az elkövetési magatartás (célzatos kötelezettségszegés a vesztegetés büntette esetén, míg közfeladati helyzettel visszaélés büntette esetén a célzatosság nem tényállási elem). Már a vesztegetés és vesztegetés elfogadása büntettek sem feleltethetők meg egymásnak a védekezés szempontjából, hiszen ugyanazon viszonynak a szereplői lehetnek egyaránt bűnösök, de lehetnek vétkes - bűnös viszonyban is egymással (előny adása, kérése, ígérete, elfogadása a pozícióra tekintettel csupán, vagy kötelezettségszegésre irányulóan).
- továbbá a közfeladati helyzettel visszaélés esetében az aktív és a passzív oldal, a felbujtó és a tettes védekezési érdeke nem válik el egymástól már az elkövetési magatartás alapján, míg a gazdasági vesztegetés és annak elfogadása esetében igen.

Ebben az esetben a védekezés iránya nyilvánvalóan azokra a kérdésekre terjedt volna ki, és ezekre vonatkozóan történt volna a bizonyítékok beszerzése már a bírósági szakaszban, amelyeket a védelem utólagosan, csak a jogorvoslati indítványokban védelmi jogi álláspontként tudott felhozni, így pl. az a kérdés, hogy a kórház gazdálkodó szervezetnek minősült-e, a személyes adatok kiadása valóban a

gazdálkodó szervezetrészére vagy érdekében végzett tevékenységnek minősült-e, valamint, hogy milyen jellegű kötelezettségek megszegéséről lehetett beszélni.

Az eltérő elkövetési magatartásokhoz, de általában az egyes tényállási elemekhez eltérő módon társulhat a bűnösség, azaz ez esetben a szándékosság. Nem mindegy, hogy a felhívás, az előny ígérete milyen céllal, milyen tudati tartalommal történik. A közfeladati helyzettel visszaélés esetén sokkal szűkebb és a terhelt szempontjából könnyebben védhető az "elkövetés" szándékossága, felbujtói oldalon pedig ez hatványozottan igaz. Ezzel szemben a vesztegetés büntette esetében terheltnek a védekezését sokkal körültekintőbben célszerű alakítania figyelemmel a tényállás átfogó jellegére és egyben elvont, összetett megfogalmazására.

Kétségtelen tény, hogy nem csak a tényállási elemek határozzák meg a terhelt védekezési stratégiáját és céljait, hanem a büntetési tételek is, ezért a védekezés iránya egészen másképp alakulhat, ha ténylegesen végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása látható az eljárás végén, mintha szabadságelvonással nem járó joghátrány alkalmazása várható, a gyakorlat jól megmutatja, hogy előbbi esetben könnyebben tesznek a terhelt beismerő vallomást pusztán csak azon okból, hogy ezáltal megszabadulhatnak egy hosszú évekig tartó eljárástól, és életük visszatérhet a korábbi megszokott mederbe. Ennek kifejezett példája volt jelen eljárásban VIII.r. [REDACTED] és IX.r. vádlott beismerő vallomása.

Míndezeket a körülményeket a vád módosításának, illetve az annak alapjául szolgáló indokoknak a megismerése nélkül, és ezzel kapcsolatosan az érdemi védekezés előterjesztése lehetőségének megadása nélkül ítélelhozattal befejezni sérti a büntetőeljárásban a vádlottnak a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát valamint az érdemi és hatékony védekezéshez fűződő alapvető jogát.

II. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

II.1. Álláspontom szerint az Alaptörvény alábbi rendelkezései sérültek a sérelmesnek tartott bírói döntést megalapozó eljárás során:

Az Alaptörvény

- B) cikk (1) bekezdése, mely kimondja, hogy „*Magyarország független, demokratikus jogállam.*”
- I. cikk (1) bekezdése, mely kimondja, hogy „*AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.*”
- I. cikk (2) bekezdése, mely kimondja, hogy „*Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.*”
- I. cikk (3) bekezdése, mely kimondja, hogy „*Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.*”
- XXVIII. cikk (1) bekezdése, mely kimondja, hogy „*mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*”
- XXVIII. cikk (2) bekezdése, mely kimondja, hogy „*Senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg.*”
- XXVIII. cikk (3) bekezdése, mely kimondja, hogy „*A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez.*”

II.2. Egyéb érintett jogszabályi rendelkezések:

A Be. 2. § (3) bekezdése, mely szerint „a büntetőeljárásban alapvető jogot korlátozni csak az e törvény szerinti eljárásban, az e törvényben meghatározott okból, módon és mértékben lehet, feltéve, hogy az elérni kívánt cél kisebb korlátozással járó más eljárási cselekmény útján nem biztosítható.”

A Be. 3. § (1) bekezdése, mely szerint „a terheltnek a büntetőeljárás minden szakaszában joga van a hatékony védelemhez.”

A Be. 3. § (2) bekezdése, mely szerint „a terheltnek joga van ahhoz, hogy személyesen védekezzen, és ahhoz is, hogy a védelem ellátására védő közreműködését vegye igénybe.”

A Be. 3. § (4) bekezdése, mely szerint „a bíróság...köteles megfelelő időt és körülményeket biztosítani a védelemre való felkészüléshez.”

A Be. 39. § (1) bek. a) és b) pontja, melyek szerint „a terhelt jogosult arra, hogy megismerje a gyanúsítás és a vád tárgyát, továbbá ezen változását,” továbbá azt, hogy „a bíróság... megfelelő időt és körülményeket biztosítson számára a védekezésre való felkészülésre.”

III. A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

III.1. A tisztességes eljáráshoz való jog kérdése

A tisztességes eljáráshoz fűződő jog körében az alapjogsérelmet az alábbi indokok támasztják alá:

Az Alkotmánybíróság következetes álláspontja szerint a törvényértelmezési és a szakjogi kérdésekben való állásfoglalást kerüli mindaddig, míg a jogalkalmazó eljárása közvetlenül nem befolyásolja valamely alapjog gyakorolhatóságát és tényleges érvényesülését [7/2013. (III. 1.) AB határozat; 13/2014. (IV. 18.) AB határozat].

A tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányi fogalmát és annak elemeit az Alkotmánybíróság alakította, bővítette, és ennek során megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz értelmében a tisztességes eljárás követelményrendszerének egyes elemei nem vizsgálhatók és nem értékelhetők egymástól elszigetelten [20/2005. (V. 26.) AB határozat].

Az Alkotmánybíróság a 6/1998. (III. 11.) AB határozatában megállapította, hogy „[...] a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás «méltánytalan» vagy «igazságtalan», avagy «nem tisztességes».”⁶

Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jogra vonatkozó határozataiban rámutatott, hogy „ennek számos eleme van, s a büntetőeljárás szabályrendszerének megalkotásakor egyik vagy másik a további rovására nem abszolútizálható”⁷

Az erre vonatkozó gyakorlatát legutóbb összegző 20/2005. (V. 26.) AB határozatban kifejtette, hogy „A büntetőeljárás garanciarendszere szerteágazó. A törvényi garanciák egy része közvetlenül az

⁶ [ABH 1998, 95.] [legutóbb megerősítette a 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [17]]

⁷ 14/2004. (V. 7.) AB határozat, ABH 2004, 241, 266.

Alkotmányból származó, vagy annak egyes rendelkezéseiből levezethető, sok esetben a Be. alapvető rendelkezéseiben külön is megerősített szabályokat tartalmaz. Az alkotmányi garanciákat a jogalkotó még törvényben sem zárhatja ki, nem korlátozhatja és nem függesztheti fel, mert ez alapvető jog lényeges tartalmának korlátozását jelentené, s így az Alkotmány 8. § (2) bekezdésébe ütközően alkotmányellenes.⁸

Következésképpen a Be. egyes jogintézményekre vonatkozó rendelkezéseiben ezeknek közvetlenül tükröződniük és alkotmányos tartalommal érvényesülniük kell. Ilyen mindenekelőtt az Alkotmány 57. § (1) bekezdése és a 2. § (1) bekezdése egymásra vonatkoztatásával megállapított - az Egyezmény 6. cikkében szabályozott - tisztességes eljárás, a független, pártatlan bíróság követelménye, az Alkotmány 57. § (3) bekezdésében foglalt - a 6. cikk. 3. bekezdése által körülírt - védelemhez, valamint a 13. cikkel közel azonos szabályozást tartalmazó, az 57. § (5) bekezdésben foglalt jogorvoslathoz való jog elve.”

Az Alkotmánybíróság később is megerősített következetes álláspontja szerint: „A 'tisztességes eljárás' (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint 'igazságos tárgyalás'), hanem az idézett, az Egyezségokmánynak és az Emberi Jogok Európai Egyezményének - az Alkotmány alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl - különösen a büntetőjogra és -eljárásra vonatkozóan - az 57. § többi garanciájának teljesedését is átfogja. Sőt az 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó - eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni.”⁹

III.2. A hatékony és érdemi védekezéshez való jog kérdése

A védelemhez való jog és a tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülésének kérdésével az Alkotmánybíróság gyakran foglalkozott, határozatai rámutattak arra, hogy a védelemhez való jog nem érvényesülhet formálisan. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a jogállami büntetőeljárásnak korlátozhatatlan minősége az eljárás tisztességes volta, amelynek lényeges eleme a terhelt védelemhez való jogának érvényesülése. A 14/2002. (III. 20.) AB határozat a védekezéshez való jog tartalma tekintetében kiemelte: garanciális szempontból „a terhelt számára a jogszerű és eredményes védekezéshez elengedhetetlen annak ismerete, hogy milyen tények, összefüggések, adatok alapján, milyen bűncselekmény miatt kerül sor vele szemben a felelősségre vonását célzó bírósági eljárás lefolytatására” (ABH 2002, 101, 106.). Mindehhez a jogintézmények kiszámítható működése és a bizonyítás alapját képező dokumentumok megismerhetősége is hozzátartozik.

A már hivatkozott határozatában az Alkotmánybíróság azt is megállapította, hogy „a tisztességes eljárásnak az egyezmény- és alkotmányszövegekben nem nevesített, de általánosan és nem vitatottan elismert eleme a „fegyverek egyenlősége”, amely a büntetőeljárásban azt biztosítja, hogy a vádnak és a védelemnek egyenlő esélye és alkalma legyen arra, hogy a tény- és jogkérdésekben véleményt formálhasson és állást foglalhasson. A fegyverek egyenlősége nem minden esetben jelenti a vád és a védelem jogosítványainak teljes azonosságát, de mindenképpen megköveteli, hogy a védelem a váddal összevethető súlyú jogosítványokkal rendelkezzen. A fegyverek egyenlőségének egyik feltétele (és a nemzetközi szervek esetjogában is leginkább kimunkált területe) a felek mindegyikének személyes jelenléte az eljárási cselekmények során [...] A másik feltétel, hogy az ügyben releváns adatokat a vád, illetve a terhelt és a védő ugyanolyan teljességben és mélységben ismerhessék meg. Itt érintkezik a fair trial elve a védelemhez való jog hatékonyságának és a védelemre való felkészülés kellő idejének és eszközeinek követelményével.” (ABH 1998, 91, 95-96.)

⁸ 42/1993. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1993, 304.; 49/1998. (XI. 27.) AB határozat, ABH 1998, 372, 377.

⁹ 20/2005. (V. 26.) AB határozat, Indokolás IV.1., [6/1998. (III. 11) AB határozat, ABH 1998, 91, 95.].

Az Alkotmánybíróság következetes álláspontja szerint a védelemhez való jog a terhelt és a védő jogaiban ölt testet. Ugyancsak a már hivatkozott összegző jellegű határozatában rögzítette az Alkotmánybíróság, hogy „A védelemhez való jog szoros kapcsolatban van a terhelt önrendelkezési jogával. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában az emberi méltóságból levezetett alkotmányos önrendelkezési szabadság [8/1990. (IV. 23.) AB határozat, ABH 1990, 42, 44.] alkotmányos alapjog, amelynek korlátozása az Alkotmány 8. § (2) bekezdésének keretei között lehetséges. Az önrendelkezési jog a jogok gyakorlásától való tartózkodást, a nem cselekvés jogát is magában foglalja [1/1994. (I. 7.) AB határozat, ABH 1994, 29, 35-36.]. Az önrendelkezési jog eljárási vetülete nyilvánul meg a terhelt rendelkezési jogában, amelynek alapján a büntetőeljárásban dönt arról, hogy a részére biztosított eljárási jogokat milyen mértékben gyakorolja, milyen mértékben él a lehetőségekkel.”

A terhelt eredményes védekezésének elengedhetetlen feltétele a vád pontos ismerete, tehát, hogy milyen tények, összefüggések és adatok alapján, milyen bűncselekmény miatt indítványozza a vádló a büntetőjogi felelősségre vonását. A vád alapján készülhet fel arra, hogy milyen bizonyítást célszerű indítványoznia a bűnösséget és a minősítő körülményeket megalapozó vádirati bizonyítékok cáfolatára, vagy esetlegesen az enyhítő körülmények és a privilegizált eset alátámasztására.¹⁰

Mind elméleti, jogtudományi megközelítésből, mind pedig joggyakorlati megközelítésből nézve egységes az a felfogás, hogy a védelemhez való jog, mint a tisztességes eljárás egyik részleme, mint alapelv, „összességében akkor tud kiteljesedni, ha a büntetőeljárási szabályok megteremtik annak a feltételeit, hogy a terhelt igénybe vehesse a védekezéshez törvényesen rendelkezésre álló eszközöket. A védelem, legyen szó akár a terhelt személyes vagy védő útján gyakorolt védekezéséről, akkor működhet igazán hatékonyan, ha az érintett tisztában van a vád tárgyát képező bűncselekmény törvényi tényállása által behatárolt bizonyításra szoruló tényekkel. Elengedhetetlen tehát az aktuális vád tartalmának ismerete, és hogy a megvádolt személy megfelelő eszközökkel rendelkezhessen a vádban foglaltak vitatására, cselekménye súlyának enyhítésére.”¹¹

IV. Összegzés

Indítványozó álláspontja szerint az a körülmény, mely szerint a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 41.Kb.107/2017. számon lefolytatott büntetőeljárásban úgy hozott első fokon az Indítványozóra nézve marasztaló ítéletet, hogy az ítélethozatalt megelőzően az eljáró ügyész által módosított vád tartalmát, annak indokait az Indítványozó nem ismerhette meg, azzal szemben érdemi védekezést ekként nem tudott előterjeszteni, sérti a tisztességes eljáráshoz és a védelemhez való jognak az Alaptörvény XVIII. cikk (1) és (3) bekezdéséből levezetett követelményeit.

Az a tény, hogy a tárgyaláson való jelenlét jogáról lemondó terhelt személyesen nem vesz részt a tárgyaláson, nem szünteti meg a bíróságnak azt a kötelezettségét, hogy részére – és egyúttal védője részére is – a vádat, illetve annak módosítását közölje, ennek elmaradása ugyanis korlátozza a terhelt érdemi és hatékony védekezéshez való jogát.

Tekintve, hogy jelen eljárásban a terhelt eljárásbeli alapjogainak lényeges sérelme az elsőfokú bíróság előtt folyamatban volt eljárásban történt, így az az elsőfokú ítéletet felülbíráló másodfokú, illetve harmadfokú bírósági döntésekre is kihatással volt, ezért az elsőfokú ítélet megsemmisítése együtt kell, hogy járjon a jogorvoslati eljárásokban meghozott egyedi bírói döntések megsemmisítésével is.

¹⁰ Herke Cs.: Büntető eljárásjog. Dialóg Campus Kiadó, Budapest–Pécs, 2012. 27. o.

¹¹ Bánáti J. – Belovics E. – Csák Zs. – Sinku P. – Tóth M. – Varga Z.: Büntető eljárásjog. HVG-ORAC Kiadó, Budapest, 2003. 44. o.

V. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

Az indítványozó nyilatkozik arról, hogy nem kezdeményezte a bíróságon az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

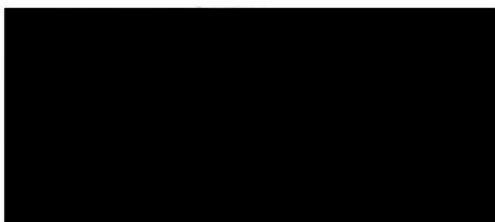
Az indítványozó csatolja az ügyvédi meghatalmazás eredeti példányát.

Az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

Az érintettséget alátámasztó alábbi dokumentumok egyszerű másolatát az indítványozó az indítványhoz csatolja:

1. Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 41.Kb.107/2017/147. számú ítélete
2. Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.4/2020/46. számú ítélete
3. Kúria Bhar.254/2021/13. számú ítélete

Kelt: 2021. szeptember 23.

Indítványozó

Dr. JEM

Dr. Skoda Gabriella ügyvéd
meghatalmazott jogi
képviselő

